

Η δύσκολη και απαιτητική τέχνη της Χαρακτικής απέκτησε έναν ακόμη αφοσιωμένο θεράποντα.

Η Αναστασία Κωνσταντάκου, σπουδαγμένη ζωγράφος στην Α.Σ.Κ.Τ., μαθήτρια του Γιάννη Μόραλη, ειδικευμένη στη σκηνογραφία με δάσκαλο τον Βασίλη Βασιλειάδη, έχοντας στο ενεργητικό της μια επιτυχημένη μακρόχρονη θητεία στον συγκεκριμένο χώρο, παρουσιάζει την πρώτη της ατομική έκθεση με έργα χαρακτηριστικά.

Τη στροφή και την προσήλωσή της σε αυτό το εκφραστικό, καινούργιο γι' αυτήν, λεξιλόγιο καλλιέργησε στο Κέντρο Χαρακτικής Αθηνών Pandolfini – Σιατερλή, γνωστό για την πορεία και την πολύτιμη συμβολή του στον τομέα της Χαρακτικής στην Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό, στο οποίο μαθήτευσαν και συνεργάστηκαν καταξιωμένοι Έλληνες εικαστικοί, αλλά και νέοι ένθερμοι θιασώτες του μέσου.

Στα έργα της Κωνσταντάκου είναι ευκρινείς οι επιλογές της παραστατικότητας και η απόφαση το θέμα να αναγνωρίζεται άμεσα από την οπτική διαδικασία πρόσληψης, τουλάχιστον σε πρώτη ανάγνωση.

Ωστόσο, η παρουσία της εικονοποιητικής σαφήνειας, δεν αποβλέπει παρά στην προσδοκία κατάθεσης, εκ μέρους του θεατή, της ατομικής του συναισθηματικής φόρτισης και συγκίνησης, όπως οφείλει, διαχρονικά, να κινητοποιεί ένα έργο τέχνης. Και στο σημείο, αυτό θα πρέπει να υπογραμμισθεί η δεξιότητα της καλλιτέχνης, με θεματικές αφητηρίες απλές και πολυμεταχειρισμένες, να συμπαρασύρει τον αποδέκτη του έργου της σε μυστικές "συνενοχές" και περιπλανήσεις στον κρυπτικό κόσμο των συναισθημάτων.

Ο τίτλος της έκθεσης "Απουσίες" υποστηρίζεται με εγκαταλελειμμένα πλοία και παροπλισμένες βάρκες, χυμώδη γυμνά, προσωπογραφίες γυναικών, μικρές σκηνές της καθημερινότητας και τρυφερά πορτρέτα ζώων.

Όμως πέραν του προφανούς, η Κωνσταντάκου επιτυγχάνει να υποτάξει τη θεματική ποικιλομορφία της στη συγκρότηση εσωτερικών μονολόγων και ψυχογραφήματος.

Αποξένωση, υποψία ματαιότητας, παραίτηση, αναμονή του ανέφικτου και του χαμένου παραδείσου, η ουτοπία των προσδοκιών σε ένα κόσμο μοναχικό και η καθημερινότητα με τα μικρά ψευδαισθησιακά της διλήμματα που εξορθολογίζουν την παρουσία του ανθρώπου στο σύμπαν και τον ενεργοποιούν, παρηγορώντας τον. Καταστάσεις *de profundis* που αναβλύζουν από τα έργα της συναντώνται με τις βιωμένες μας εμπειρίες και επικαλούνται την προσωπική μας εμπλοκή.

Για τη μορφοποίηση των εικόνων της η Κωνσταντάκου προτίμησε την τεχνική της ξηρής βελονογραφίας σε *plexiglass*.

Η ζωγραφική, από το παρελθόν, παιδεία της ενδυνάμωσε τις συνθετικές αρετές, την ισορροπία της αφηγηματικότητας, την παράθεση των όγκων.

Παρ' όλα αυτά η χαρακτηριστική τέχνη, και μάλιστα η παραστατική, απαιτεί περαιτέρω πειθαρχία, αυστηρότητα και αυτοπεριορισμούς στις μικρές επιφάνειες, ιδίως, ώστε το τελικό αισθητικό αποτέλεσμα να αποσοβήσει τον κίνδυνο της φλυαρίας με την απάλειψη του περιττού, στοιχείο που εμφανώς ανήκει στις επιδιώξεις της.

Στα λιτά έργα της καλλιτέχνιδας το θέμα προβάλλει πρωταγωνιστικό σε περιβάλλον δοσμένο, συνήθως υπαινικτικά, επιτρέποντας, με την απόρριψη της ακριβούς περιγραφής, μια υπερβατική πρόσληψη του χρόνου.

Το *plexiglass* ως ύλη χάραξης αντιστρατεύεται τα δραματικά *contrast* λευκού – μαύρου.

Οι ήρωες και τα αντικείμενα αποδίδονται αχνά με μια αισθαντικότητα που δεν καταλύει τη διακριτική τους σιωπή.

Η πρώτη ατομική έκθεση Χαρακτικής της Αναστασίας Κωνσταντάκου δημιουργεί προσδοκίες για το μέλλον.

Νέλλη Κυριαζή

Διευθύντρια Πινακοθήκης

και Μουσείων Δήμου Αθηναίων